

OPINIÓ

VIST I NO VIST

Jordi Sardans

HISTORIADOR

MARIA PICASSÓ IL·LUSTRA 20 ARQUITECTES

Després d'exposar «Retrats constructivistes» a l'Escola d'Art de Manresa, el 2017, Maria Picassó –filla de M. Assumpció Piquer, directora de Blau, Estudi d'Art– presenta aquests dies la seva primera exposició professional a Manresa sobre «20 arquitectes del segle XX», també com a retrats constructivistes a la sala d'exposicions del Col·legi d'Arquitectes a la casa Lluvià. Il·lustradora i dissenyadora, des del 1999 ha col·laborat fidelment amb la revista El Pou de la gallina. Actualment treballa en el suplement d'El País, ICON; ha publicat en *El papel amarillo* de l'editorial Bestia Negra i mostra sovint la seva feina a Europa, on, entre d'altres, ha il·lustrat la portada de la revista alemanya Maulbeerblatt. En la inauguració, Mònica Pozo, arquitecta i comissària de l'exposició, va assenyalar que les seves caricatures obtenen resultats espectaculars perquè saben captar el que més sobresurt de cada rostre per tal

de transformar-ho en formes geomètriques, de tal manera que es reconeix perfectament el personatge. Opina que en cadascuna d'aquestes caricatures dedicades als arquitectes, que s'exposen a la casa Lluvià, s'hi podria endevinar un projecte d'edifici en la pròpia caricatura de la cara perquè ella comença a jugar amb les formes i acaba trobant la cara de la persona, mitjançant l'ús de cercles, triangles, etc. Entén que el resultat final és molt bo i divertit, de manera que transmet que l'autora gaudeix del seu treball. Explica que un dels motius d'organitzar aquesta exposició és que ella és arquitecta i ha fet coincidir l'afició amb la professió, alhora que ha mostrat una altra manera en què els arquitectes es poden diversificar.

Maria Picassó agraeix que el

«Ella és arquitecta i ha fet coincidir l'afició amb la professió, alhora que ha mostrat una altra manera en què els arquitectes es poden diversificar»

Col·legi d'Arquitectes l'hagi acollit en la seva exposició en la condició d'artista, com abans ho havia fet per lliurar informes o plànols. A través d'un vídeo, explica el seu procés de treball que comença dibuixant a mà perquè les formes humanes són orgàniques. L'espai passarà a ser una forma que després adquirirà figures numèriques i geomètriques. Presenta una selecció de treballs per mostrar els diferents temes que li interessen: des de la sèrie *Jocs de Trons* fins als 20 arquitectes del segle XX. Bàsicament són formes geomètriques, que mitjançant la llum construeixen uns volums que passen del 2 al 3D. El seu passat com a arquitecta es nota en sistemes de representació com les ombres, que li permeten expressar-se en tres dimensions en un dibuix totalment pla. Depenent del tema, tria una aproximació més minimalista o més divertida. Intenta que la cara tingui un mínim de trets característics per poder-se divertir amb els detalls

i els colors. Justament, la informació no ha de ser tant la semblança com el suggeriment del dibuix. Darrerament, ha treballat força les col·leccions de caricatures perquè el repte sigui més divertit. D'alguns personatges es fixa en el caràcter i d'altres trets, però en el fons es tracta de triar amb antelació una sèrie de formes i colors per veure què donen de si. També juga amb les textures, com a trames que es poden trobar en una plànol d'arquitectura. En les col·leccions busca recursos perquè es noti la coherència a través d'una sèrie d'elements que lliguin amb la temàtica.

Els 20 arquitectes de l'exposició són Julia Morgan, de qui remarca l'obra Castell Hearst (1919); Walter Gropius, amb l'edifici Bauhaus dels anys 1925-

«Presenta una selecció de treballs per mostrar els diferents temes: des de la sèrie 'Jocs de Trons' fins als 20 arquitectes del segle XX»

26; Grete Schütte-Lihotzky, Cui-na Frankfurt (1926); Eileen Gray, Taula E-1027 (1927); Charlotte Perriand, amb Chaise Longue LC4 (1928); Le Corbusier, amb Villa Savoye, (1928-1931); Ludwig Mies van der Rohe, Pavelló de l'Exposició Internacional de Barcelona (1929); Alvar Aalto, sanatori a Paimio (1932); Frank Lloyd Wright, amb l'obra Fallingwater (1935); Richard Neutra, amb la Casa Kaufmann (1946); Philip Johnson, amb The Glass House, (1949); Matilde Ucelay, amb la Casa Oswald (1952); Eero Saarinen, col·lecció de mobiliari Pedestal (1958); Oscar Niemeyer, la catedral de Brasília (1970); Louis Kahn, biblioteca de l'Acadèmia P. Exeter (1972); Denise Scott Brown, Learning from Las Vegas (1972); Josep Lluís Sert, Fundació Joan Miró (1975); Lina Bo Bardi, SESC Pompéia (1977); I.M. Pei, La piràmide del Louvre (1989) i Zaha Hadid, pista Bergisel del 1999 al 2002. L'exposició serà itinerant per diverses ciutats com Vic, Girona o Barcelona.

NOMÉS HI HA UNA VIA PER A L'ESQUERRA: UNITAT POPULAR

TRIBUNA

Ricard Sánchez Andrés

ACTIVISTA SOCIAL

Des de l'esquerra social i política tenim un problema greu. Probablement és un problema que compartim amb l'esquerra de la resta d'Espanya i d'Europa i d'una bona part del món. El problema que tenim és simple: totes les nostres tàctiques d'unitat popular a curt termini fracassen. Les causes segur que són diverses, i determinar les causes d'aquest fet lamentable de l'esquerra no és fàcil. Però a Catalunya n'hi ha algunes que són evidents. La manca d'un projecte polític i social proper a la ciutadania que sigui real i alternatiu al capitalisme. En refereixo a oferir alguna cosa més valenta que un programa de mesures per fer el capitalisme una mica menys salvatge. Em refereixo a oferir un conjunt de polítiques valentes i creïbles que aportin solucions pràctiques als problemes reals de les

persones treballadores.

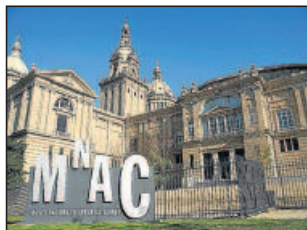
Per al poble es visualitza un excessiu tactisme de l'esquerra política catalana i una ceguesa curterminista amb dinàmica de treball de cicles electorals, que no aspira a la transformació social ni a l'organització popular, sinó únicament una gestió de l'aparell institucional burgès. A més d'un aferrament a consignes nacionals, convertides en etiquetes identitàries, que no de classe, quan no es donen alternatives de canvi per al dia de demà. No puc dir que no es tracti de consignes de gran poder polític, però sense una alternativa de canvi un després alternatiu van perdent la seva força per una bona part de les classes populars. Pensem que venim de dècades d'escenaris conservadors. I va semblar, en el seu moment, que es donaven les condicions per a l'articulació d'un projecte socialment transformador. I no obstant això, avui, només podem constatar que s'ha fracassat amb contundència en aprofitar aquest malestar social per a articular una alternativa d'esquerres, ja no direm triomfadora, sinó tan sols coherent. En el seu lloc, tenim una extrema dreta cada vegada més forta que sí que ha sabut obrir-se pas amb eficàcia en tots els àmbits de la societat amb el seu missatge ple de mentides. Creix cada dia més desacomplexada,

«Em refereixo a oferir un conjunt de polítiques valentes i creïbles que aportin solucions pràctiques als problemes reals de les persones treballadores»

«Catalunya no és l'únic poble que lluita per la seva llibertat, de ben segur que li convé la unitat popular i la solidaritat amb els pobles que comparteixen la mateixa aspiració»

aprofitant-se del malestar social que arrosseguem des del 2010 i també de la decepció llaurada per una esquerra amb projectes polítics estèrils més allà d'unes consignes i que no té ni capacitat d'unificació tàctica per derrocar la burgesia conservadora de sempre. En el fons del problema ens trobem amb la incapacitat i la por de l'esquerra d'assumir el conflicte econòmic que roman sota el conflicte identitari o nacional, d'assumir, en definitiva, la lluita de classes i sortir del marc del confort del eslògan ideològic autocomplaent. Es visualitza un missatge confós de l'esquerra per a acceptar el paper de representant dels interessos de la classe treballadora productiva i enfrontar-se als poders econòmics que tenen de veritat segrestada la sobirania dels pobles. En el més profund del proble-

ma les esquerres van perdre realment el contacte amb la lluita de la majoria treballadora. Sens dubte, l'assumpció del socialisme, l'internacionalisme i la lluita de classes segueix resultant difícil per a una gran part de l'esquerra catalana, que s'ha educat en l'adoctrinament liberal capitalista, però és un esforç necessari si es pretén sincerament conquerir una sobirania real. Catalunya no és l'únic poble que lluita per la seva llibertat, de ben segur que li convé la unitat popular i la solidaritat amb els pobles que comparteixen la mateixa aspiració. De ben segur que li convé abandonar tota ingènua aliança amb els poders econòmics que l'oprimeixen. És per això que cal donar valor real al treball col·lectiu, a la solidaritat, a la cooperació, cal mantenir un ferm compromís ètic, cal una gran dosi d'humilitat i generositat per a les aliances. Per altra banda, és imprescindible abandonar la ingenuïtat. La lluita sempre és dura, l'enemic polític serà despietat, jugarà brut. No hi ha via fàcil a la sobirania dels pobles, no hi ha dreceres, només un camí de lluita sostinguda, de confrontació amb els poders del capital, d'organització del poder popular real, de construcció d'una unitat d'esquerres real. Reconec que ni és fàcil sobre el paper, i és molt més difícil de posar-ho en pràctica.

Visita el
amb
Regió7

Disposem d'entrades per visitar el Museu Nacional d'Art de Catalunya. Hi podreu veure les col·leccions residents del museu, d'art romànic, gòtic, renaixement i barroc, el llegat Cambó, art modern, la col·lecció Thyssen-Bornemisza, la de dibuixos, fotografia, numismàtica, gravats i cartells.

LLOC:
Palau Nacional -Parc de Montjuïc

Passeu per les nostres oficines i obtindreu
**DUES
ENTRADES
GRATUÏTES**
per subscriptor.
(Oferta limitada)